

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 2. marca 1907.

Treść: (№ 55—58.) 55. Ustawa, którą zmienia się, względnie uzupełnia postanowienia ustaw z dnia 19. września 1898 o urządzeniu plac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych z nimi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich tak męskich jak żeńskich i w połączonych z niemi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych, dalej ustawę z dnia 15. kwietnia 1896 o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu ustawy z dnia 1. marca 1889 i z dnia 26. stycznia 1902, dotyczącej plac i emerytury grona nauczycielskiego w katolickich dyecezyalnych, względnie grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych. — 56. Ustawa, którą stosownie do czasu służby katolickich duszpasterzy ustala się podwyższenie najniższego ich dochodu jakoteż poborów emerytalnych. — 57. Ustawa, którą ustala się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów emerytalnych grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacji stosownie do czasu ich służby. — 58. Ustawa, którą zmienia się ustawę z dnia 26. grudnia 1895.

55.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą zmienia się, względnie uzupełnia postanowienia ustaw z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 167, 173, 174 i 175, o urządzeniu plac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych z nimi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich tak męskich jak żeńskich i w połączonych z niemi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych, dalej ustawę z dnia 15. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 63, o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu ustawy z dnia 1. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 68, i z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24 i 25, dotyczącej plac i emerytury grona nauczycielskiego w katolickich dyecezyalnych, względnie

grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

I.

Uniwersytety, tudzież szkoły główne i zakłady naukowe z nimi na równi będące.

§ 1.

Profesorowie zwyczajni w uniwersytetach na wszystkich wydziałach, w szkołach głównych technicznych, tudzież w szkole głównej ziemiaństwa i na wydziale teologicznym ewangelickim w Wiedniu należą do VI. klasy stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensję w kwocie 6400 K, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, po 15. i 20. roku po 1000 K a po 25. roku o 1200 K (dodatki pięcioletnie).

Wszyscy profesorowie zwyczajni w Wiedniu pobierają nadto roczny dodatek w kwocie 800 K, którego się do emerytury nie policza.

§ 2.

Pensya profesorów nadzwyczajnych w szkołach głównych w §ie 1 oznaczonych wzrasta po 5. i 10. roku po 800 K następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

§ 3.

Profesorowie zwyczajni na wydziałach teologicznych w Solnogradzie i Ofomuńcu należą do VI. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 3600 K, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, po 15. i 20. roku po 1000 K a po 25. roku o 1200 K (dodatki pięcioletnie).

§ 4.

Profesorowie nadzwyczajni na tych dwóch wydziałach należą do VII. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 2800 K rocznie, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

§ 5.

Profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni w akademii sztuk pięknych w Wiedniu, akademii sztuki, tudzież w Szkole głównej weterynaryi we Lwowie, stoją pod względem stopnia służbowego i poborów na równi z profesorami oznaczonymi w §§fach 1 i 2.

§ 6.

Postanowienia ustawy z dnia 15. kwietnia 1896. Dz. u. p. Nr. 63, o poborach profesorów w utrzymywanych przez państwo zakładach naukowych dla położnych zmienia się w sposób następujący:

Profesorowie w utrzymywanych przez państwo zakładach naukowych dla położnych należą do VII. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 3600 K rocznie, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

Lata wysłużone w charakterze profesora w państwowym zakładzie naukowym dla położnych przed wejściem w wykonanie tej ustawy zostaną przytem policzone.

II.

Rzymsko-katolickie i grecko-katolickie teologiczne dyecezyalne i centralne zakłady naukowe tudzież grecko-orientalny teologiczny zakład naukowy w Zadarze.

§ 7.

Przysługujące, stosownie do czasu trwania nauczycielskiej działalności, profesorom w rzymsko-katolickich i grecko-katolickich teologicznych dyecezyalnych i centralnych zakładach naukowych, tudzież w grecko-orientalnym teologicznym zakładzie naukowym w Zadarze podwyższenie pensyi wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięcioletcia po 500 K, po upływie każdego z następujących trzech pięcioletci po 800 K.

III.

Szkoły średnie.

§ 8.

Ustalone w §ie 2 tej ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, podwyższenia pensyi rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich (gimnazyach, realnych gimnazyach, szkołach realnych) wynoszą po upływie pierwszego i drugiego pięcioletcia po 500 K, po upływie trzech następujących pięcioletci po 800 K.

§ 9.

Czas służby, który rzeczywiscie nauczyciele tudzież wspomniani w §ie 4 ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, nauczyciele religii, po uzyskaniu zupełnego uzdolnienia do zawodu nauczycielskiego w gimnazyach i szkołach realnych, przebyli w charakterze suplentów lub asystentów w państwowej szkole średniej z obowiązkiem udzielania nauki co najmniej 14 godzin na tydzień z przedmiotów języków, 20 godzin tygodniowo z rysunków, 17 godzin nauki na tydzień z innych świeckich przedmiotów obowiązkowych, 16 godzin tygodniowo, względnie przy zastępowaniu wspomnianych w §ie 4 wyżej powołanej ustawy nauczycieli religii 10 godzin religii tygodniowo, wkońcu czas służby przebyty w charakterze asystentów, względnie konstruktorów w szkole głównej po myśli §fu 1 ustawy z dnia 31. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1897, i to bądź przed wejściem w życie niniejszej ustawy, bądź też po wejściu jej w wykonanie, policzać się będzie dla stabilizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich aż do najwyższej liczby lat ośmiu.

Czy i w jakim zakresie, oprócz powyższych przypadków, zatrudnienie w zawodzie nauczycielskim po uzyskaniu zupełnego uzdolnienia do nauczania w szkołach średnich, może być policzone dla stabi-

lizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich, oznacza minister wyznań i oświaty.

§ 10.

Wspomnianym w §fic 4, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, nauczycielom religii należy przy posunięciu ich do pensyi dla rzeczywistych nauczycieli systemizowanej policzyć, celem wspomnianego w §fic 2 tej ustawy podwyższenia pensyi czas służby aż do najwyższego wymiaru lat ośmiu, który oni bądź przed wejściem w wykonanie tej ustawy, bądź też później po myśli rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 146, względnie §fu 4, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, przebyli.

§ 11.

Stali nauczyciele gimnastyki w państwowych szkołach średnich mogą być, jeżeli uzyskają trzeci dodatek pięcioletni, posunięci do IX. stopnia służbowego a po uzyskaniu piątego dodatku pięcioletniego i jeżeli złożą dowód, że posiadają wyższe wykształcenie do VIII. stopnia służbowego.

Stalym nauczycielom gimnastyki policzyć należy dla stabilizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich aż do najwyższego wymiaru lat ośmiu, ten czas służby, który oni po złożeniu egzaminu na nauczyciela gimnastyki w szkołach średnich i seminariach nauczycielskich przeyli w państwowych lub posiadających prawo publiczności nie państwowych szkołach średnich w charakterze zastępców nauczycieli gimnastyki, względnie pomocników nauczycieli gimnastyki lub asystentów gimnastyki z obowiązkiem uczenia przez co najmniej 20 godzin tygodniowo i to bądź przed wejściem, bądź po wejściu w życie tej ustawy.

Stale w państwowych szkołach średnich zamianowanym nauczycielom gimnastyki policzyć należy czas służby, który po złożeniu egzaminu na nauczyciela gimnastyki w szkołach średnich i seminariach nauczycielskich, na stałej posadzie w szkołach ludowych lub wydziałowych przeyli i to bądź przed wejściem w życie tej ustawy, bądź też, gdy już obowiązywać zaczęła, aż do czasu co najwięcej lat ośmiu.

Pod względem przeniesienia w stan spoczynku znajdują zastosowanie do starych nauczycieli gimnastyki te ustawy i przepisy, jakie dla rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich obowiązują.

§ 12.

Postanowienia tego rozdziału jak i ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, znajdują analogiczne zastosowanie także do szkół żeglarskich, tudzież do państwowych wyższych szkół handlowych (akademii handlowych).

IV.

Seminaria nauczycielskie, męskie i żeńskie.

§ 13.

Ustalone w §fic 2, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 174, podwyższenie pensyi nauczycieli głównych wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięciolecia po 500 K, po upływie trzech następných pięcioleci po 800 K.

§ 14.

Ustalone w §fic 7, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 174, podwyższenie pensyi nauczycieli w państwowych szkołach ćwiczeń wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięciolecia po 300 K, po upływie trzech następných pięcioleci po 400 K.

Nauczycielom szkoły ćwiczeń przyznaje się dalszy (szósty) dodatek pięcioletni w kwocie 400 K, który z ukończeniem 30. roku służby przypada.

Po uzyskaniu trzeciego dodatku pięcioletniego nauczyciele szkoły ćwiczeń mogą być posunięci do IX. stopnia służbowego, a po uzyskaniu piątego dodatku pięcioletniego, jeżeli posiadają świadectwo uzdolnienia na nauczyciela w szkołach wydziałowych, względnie świadectwo uzdolnienia na nauczyciela muzyki w szkołach średnich i seminariach nauczycielskich, lub też jeżeli wykazać się mogą nadzwyczajną działalnością, do VIII. stopnia służbowego.

§ 15.

Pod względem policzania lat przebytych w charakterze supłenta i asystenta dla wymiaru dodatków pięcioletnich nauczycielom głównym z kwalifikacją dla szkół średnich znajdują zastosowanie przepisy ustawy obowiązujące dla rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich.

§ 16.

Nauczycielom głównym z kwalifikacją dla szkół wydziałowych może być dla wymiaru dodatków pięcioletnich policzony aż do pełnej liczby czas służby, przebyty w charakterze nauczycieli szkoły ćwiczeń; czas przebyty w publicznej służbie szkoły ludowej lub też w charakterze supłenta z normalnym obowiązkiem nauczania, jaki ma nauczyciel główny w seminarium nauczycielskiem, policzać należy co najwięcej do lat ośmiu.

§ 17.

Nauczycielom szkoły ćwiczeń może być dla wymiaru dodatków pięcioletnich policzony cały czas służby, który przed przejściem do państwowego zakładu, po uzyskaniu kwalifikacji dla powszechnych

szkół ludowych, w publicznej służbie szkół ludowych przebyli.

To samo obowiązuje pod względem czasu służby przebytej w charakterze nauczyciela młodszego w szkole ćwiczeń, jakoteż eo do tych lat służby, które siła nauczycielska po uzyskaniu kwalifikacji dla powszechnych szkół ludowych w charakterze suplenta z normalnym obowiązkiem nauczania, jaki ma nauczyciel szkoły ćwiczeń, w takiejże szkole przebyła.

Dla policzenia wyżej oznaczonego jak i w §fie 16 niniejszej ustawy wspomnianego czasu służby nie stanowi żadnej różnicy okoliczność, czy służba ta odbyta została przed wejściem lub po wejściu w życie tej ustawy.

§ 18.

Postanowienia zawarte w §fie 11 niniejszej ustawy, dotyczące policzenia dawniejszych lat służby i wymiaru emerytury dla stale mianowanych nauczycieli gimnastyki w państwowych szkołach średnich, znajdują zastosowanie także do stale zamianowanych nauczycieli gimnastyki i nauczycieli muzyki w państwowych seminariach nauczycielskich.

V.

Przemysłowe zakłady naukowe.

§ 19.

Nauczycielom posuniętym z X. do IX. stopnia służbowego należy policzać dla wymiaru dodatków pięcioletnich czas służby odbytej w pierwszym stopniu służbowym, począwszy od piątego roku służby i to do najwyższego wymiaru lat 10.

§ 20.

Osobom stanu nauczycielskiego wszystkich stopni służbowych może być przy mianowaniu lub też po upływie odpowiedniego czasu zupełnie zadowolającej służby policzony dla wymiaru w swoim czasie emerytury, względnie poboru trzechletnich i pięcioletnich dodatków, jako czas służby nauczycielskiej aż do największej liczby lat ośmiu, względnie dyrektorom aż do lat dwunastu, czas praktyki technicznej, artystycznej lub przemysłowej, względnie czas w zawodzie nauczycielskim przebyty, o ile tego ostatniego nie wlicza się już po myśli §u 6. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 175.

Czy po myśli tego paragrafu i §fu 19, czas służby pod względem policzenia w rachubę wchodzący względnie zatrudnienie miały miejsce przed wejściem lub po wejściu w życie tej ustawy, nie stanowi dla policzenia żadnej różnicy.

§ VI.

Postanowienia końcowe.

§ 21.

Postanowienia tej ustawy znajdują zastosowanie także do tych osób stanu nauczycielskiego, które zamianowane zostały, zanim jeszcze ustawa ta nabrała mocy obowiązującej.

Dotatki osobiste przyznane poszczególnym osobom stanu nauczycielskiego, należy ściągać stosownie do tego, jak uzyskują wyższe pobory.

§ 22.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

§ 23.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Marchet wkr.

56.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą stosownie do czasu służby katolickich duszpasterzy ustala się podwyższenie najniższego ich dochodu jakoteż poborów emerytalnych.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Ustalony we wzorze I. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, o dotacyi dla katolickich duszpasterzy dochód najmniejszy podwyższa się dla kapłanów świeckich i zakonnych, dla tych ostatnich, o ile ustawa z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, nadaje im kongruę, względnie jej uzupełnienie, po każdych pięciu latach przed wejściem lub też już po wejściu niniejszej ustawy w wykonanie, w charakterze duszpasterza lub w innej jakiej publicznej służbie kościelnej przebytych aż do 40. roku służby włącznie, o sto (100) koron.

Przyznane na zasadzie powyższego postanowienia podwyższenie najmniejszego dochodu należy się także po przeniesieniu w stan spoczynku, jako podwyższenie ustalonych we wzorze II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, poborów emerytalnych.

Podwyższenie to, o ile nie jest pokryte poborami stale z urzędem duchownym połączonymi, opędzać się będzie z funduszów religijnych, względnie z państwowej dotacyi do tych funduszów.

§ 2.

Prawa do tego podwyższenia, które poczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ukończeniu wchodzącego w rachubę czasu służby, dochodzić ma duszpasterz przez wniesienie zeznania albo też, gdy takie zeznanie zostało już przedłożone, przez doniesienie w drodze ordynaryatu.

§ 3.

Podwyższenie to odbiera się na zawsze lub na pewien oznaczony czas, jeżeli to później w postępowaniu zwyczajnem zostanie orzeczone (§ 27 ustawy z dnia 7. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 50).

Skutki takiego orzeczenia mogą być po wysłuchaniu biskupa dyecezyi darowane.

§ 4.

W przypadku szczególniejszych fizycznych ułomności przeniesionego w stan spoczynku duszpasterza, względnie przy zachodzących innych uwzględnienia godnych okolicznościach Minister wyznań może mu wyjątkowo przyznać większe pobory emerytalne jak mu się stosownie do wzoru II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należą, jednak tylko do najwyższej kwoty 2000 K.

§ 5.

Ustalone w niniejszej ustawie podwyższenie minimalnego dochodu lub poborów emerytalnych należy się począwszy od dnia 1. stycznia 1907 w jednej trzeciej części, od dnia 1. stycznia 1908 w dwóch trzecich a od dnia 1. stycznia 1909 w pełnej kwocie.

§ 6.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi wyznań i oświaty i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

57.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą ustala się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów emerytalnych grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi stosownie do czasu ich służby.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Ustalony we wzorze I. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, o dotacyi dla grecko-orientalnych duszpasterzy Dalmacyi, dochód minimalny podwyższa się dla kapłanów świeckich po każdym pięciu latach, przed wejściem lub po wejściu w życie niniejszej ustawy w charakterze duszpasterza lub w innej jakiej publicznej służbie kościelnej przelitych, aż do 40. roku służby włącznie po sto (100) koron.

Przypadające na zasadzie powyższego postanowienia podwyższenie minimalnego dochodu należy się także po przeniesieniu w stan spoczynku jako podwyższenie ustalonych we wzorze II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, poborów emerytalnych.

Podwyższenie to, o ile nie da się pokryć poborami stale do urzędu duchownego przywiązanymi, opędza się ze skarbu państwa.

§ 2.

Prawa do tego podwyższenia, które poczyna się z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu wchodzącego w rachubę czasu służby, dochodzić ma duszpasterz przez wniesienie zeznania lub też, gdy takie zeznanie już zostało przedłożone, przez doniesienie w drodze biskupiego konsystorza.

§ 3.

Podwyższenie to zamyka się na zawsze lub na przeciąg pewnego oznaczonego czasu, jeżeli to w postanowieniu zwyczajnem przez konsystorz biskupi prawomocnie orzeczone zostanie.

Skutki takiego orzeczenia mogą być po wysłuchaniu biskupa dyecezyi darowane.

§ 4.

W przypadku szczególniejszych fizycznych ułomności deficyenta lub zachodzących innych

godnych uwzględnienia okoliczności, Minister wyznał może wyjątkowo przyznać mu wyższe, jak stosownie do wzoru II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, należące się pobory emerytalne, jednak tylko najwyżej do kwoty 2000 K.

§ 5.

Ustalone w ustawie niniejszej podwyższenie dochodu minimalnego lub poborów emerytalnych należy się począwszy od dnia 1. stycznia 1907 w jednej trzeciej części, od dnia 1. stycznia 1908 w dwóch trzecich, od 1. stycznia 1909 w pełnej kwocie.

§ 6.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi wyznań i oświaty i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Marchet włr.

58.

Ustawa z dnia 26. lutego 1907,

którą zmienia się ustawę z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustęp 2 §fu 2, ustawy z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197, o prawach autorów dzieł literatury, sztuki i fotografii, otrzymuje następujący dodatek:

O ile traktaty państwowe nie istnieją, mogą być drogą rozporządzenia obwieścić się mającego w Dzienniku ustaw państwa Ministra sprawiedliwości, postanowienia tej ustawy, pod warunkiem wzajemności uznane bądź w całości, bądź też częściowo, jako dla takich dzieł obowiązujące.

Artykuł II.

Wykonanie tej ustawy, która nabywa mocy obowiązującej z dniem jej obwieszczenia, poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 26. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Klein włr.